

Φηνε να διακρίνω τίποτε. Είδα μόνον να πλησιάζη και να ξανα-
 χτυπή το τζάμι με τις φτερούγες της ή ίδια μεγάλη νυχτερίδα. Με
 τὸ φόβο πάντα στήν καρδιά, γύρισα στὸ κρεβάτι μου και κάθησα
 σ' αὐτὸ ἀντὶ νὰ πλαγιάσω. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ κοι-
 μηθῶ καθόλου.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνοίξεν ἡ πόρτα και παρουσιάσθηεν ἡ μητέρα
 μου. Μ' εἶδε ξυπνητὴ και μίηκε μέσα.

— Ἦμιον ἀνήσυχη γιὰ σένα, καρδούλα μου, μοῦ εἶπε, και ἦρθα
 νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι καλά. Μήπως σ' ἀνησυχῶ ;

— Ὅχι, μητέρα μου, τῆς ἀπάντησα. Μείνε μαζί μου, ἡ συντρο-
 φιά σου θὰ μοῦ κάνη καλὸ.

Ἐδέχθηκε πρόθυμα νὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιά, κι' ἐπλάγιασε
 σιμά νὰ χωρὶς νὰ βγάλλῃ τὸ φόρεμά της, γιατί θὰ σκόπευε ἴσως
 νὰ ξαναγυρίσῃ στήν κάμαρά της σάν θὰ κοιμώμουν. Ἐμέναμε ἀγ-
 καλιασμένες και κυτταζόμεσθε με ἀγάπη, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκε
 πάλιν, στὸ τζάμι τὸ φεροκοπῆμα τῆς νυχτερίδας. Ἡ μητέρα μου
 πετάχθηκε ἀνήσυχη και μοῦ εἶπε :

— Τί εἶταν αὐτό ;

Τὴν καθήσυχασα ὅπως-ὅπως. Τῆς εἶπα πὸς θὰ εἶταν κανένα,
 νυχτοπούλι, ἂν και ἦμιον βεβαία πὸς ἡ νυχτερίδα αὐτὴ εἶταν ἡ ἴδια
 ποῦ τριγύριζε στὸ παράθυρό μου και στὸ Οὐτίκην. Ἡ μητέρα μου
 φάνηκε ἠσυχασμένη και ξαναπλάγιασε στήν ἀγκαλιά μου. Ἄκουγα
 ὁμως τὴ γερωντική της καρδιά νὰ χτυπᾷ ὀνῆσυχα.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα ἠσυχίας νεκρική, κι' ἔξαφνα ἀκού-
 στηκε πάλι κάτω στὸν κῆπο τὸ φρικώδες ἐκεῖνο οὐρλιασμα. Πρὶν
 προσάκουσμε νὰ κινήθωμε, τὸ τζάμι τοῦ δωματίου μου ἔσπασε και
 τὰ θρύμματα ἔπεσαν στὸ πάτωμα με πάταγο. Δυνατὸς ἀνεμος φύ-
 σῆξε συγχρόνως και ἀνοίξε τὰ ἔσωτερικά παράθυρα. Τότε εἶδαμε
 τρομαγμένες νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ ἀνοιγίμα τοῦ σπασμένου τζαμιοῦ
 τὸ ρύγχος ἐνὸς λύκου, ἐνὸς πραγματικοῦ λύκου με φρικτὰ κόκκινα
 μάτια !

Ἡ μητέρα μου κόντησε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν τρόμο της. Πιά-
 στηκε σφιχτὰ ἀπάνω μου και τὴν ἔνωισα νὰ τρέμῃ ὀλόκληρη.
 Καθὼς δῖως με κρατοῦσεν, ἀπέσπασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κι' ἔρριξε
 κάτω τὸ στεφάνι τῶν βοτανῶν ποῦ εἶχα βάλει γύρω στὸ λαμό μου,
 ὅπως με εἶχε συμβολέσει ὁ καθηγητῆς Βάν Ἐλισγιγ.

Ὁ λύκος ἔμενε στὸ σπασμένο ἀνοιγίμα τοῦ τζαμιοῦ και μᾶς κύτ-
 ταζε με τὰ πύρινα μάτια του. Ὁ τρόμος μας εἶταν ἀπερίγραπτος.
 Ἐνωισα τὴ φτωχὴ μου μητέρα νὰ σπαρατάρῃ ὀλόσωμη ἀπὸ φόβο.
 Κῦτάσε τὸ λύκο και δὲν μπορούσε νὰ βγάλλῃ λέξι.

Ἐξαφνα τὴν ἄκουσα ν' ἀναπνέῃ δύσκολα σάν νὰ πνιγότανε. Μούγ-
 γοισε δυνατὰ, ἀνοίξε τὰ χέρια της, κι' ἔπεσε ἀπάνω μου σάν νὰ τὴν
 χτύπησε κεραυνός ! Εἶπε πεθάνει !...

Ὅλα αὐτὰ με τῆλίσαν. Μοῦ φαίνονταν πὸς οἱ τοῖχοι στροφι-
 γυρίζαν. Ὁ λύκος ἀπέσυρε τὸ ρύγχος του ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι
 και εἶδα τότε νὰ εἰσχωρῇ ἀπὸ κεῖ μέσα στὸ δωμάτιο και σάν σιὰ
 παραξένη, κατὶ τὸ περιεργὸ και τὸ ἀκαθόριστο, ποῦ προχωροῦσε
 κατ' ἐπάνω μου σάν μαῖθο σύννεφο.

Ἄφησα μιὰ κραυγὴ τρόμου. Συγχρόνως ἄκουσα στὸ διάδρομο
 κατιησιαστές. Ἦσαν οἱ ὑπηρετίες ποῦ εἶχαν ἀκούσει τὴ κραυγὴ μου
 και ἔβησαν.

Ὁ μαῦρος Ἰσκιος ποῦ στροφιγυρίζε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, χύ-
 θηκε πρὸς τὸ ἀνοιγίμα τοῦ τζαμιοῦ, σάν νὰ τὸν παρέσυρεν ὁ ἄερας.

Οἱ ὑπηρετίες ἀνοίξαν τὴν πόρτα και μῆχαν μέσα στὸ δωμά-
 τιο. Μόλις ἀντίκρουσαν τὴ μητέρα μου νεκρὴ μέσα στήν ἀγκαλιά
 μου και μὲνα τρελλὴ ἀπὸ τρόμο, ἔρριξαν κραυγὰς φρίκης.

Με βοήθησαν ἀμέσως νὰ σηκωθῶ, και ἀφοῦ τοποθέτησαν τὸ
 πτώμα τῆς δυστυχισμένης μητέρας μου πάνω στὸ κρεβάτι μου με
 τάξι, τὸ σκέπασαν μ' ἕνα σεντόνι.

Ἦσαν κι' αὐτὲς νευροπαθεῖς και ἔντρομες, και ἔκλαιγαν ἀπα-
 ρηγόρητα. Γιὰ νὰ τις ἐμψυχώσω κάπως, τοὺς εἶπα νὰ πάνε στήν
 τραπέζια και νὰ πιουν ἀπὸ ἕνα ποτήρι κρασί. Καθὼς πηγαιναν
 νὰ βροῦν, ἡ πόρτα ἀνοίξε μόνη της με δυνατὸ κρότο. Αὐτὸ τις
 ἐτρούαξε περισσότερο.

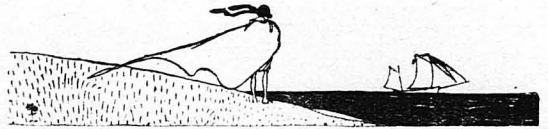
Ἐτρεξαν ἐν τούτοις στήν τραπέζια, ὅπως τοὺς ἐσύτησα και
 μόλις ἔμεινα μόνη μου εἰτίναξα μ' ἀπελιπίσια τὰ βοτάνια τοῦ Βάν
 Ἐλισγιγ ἀπὸ πάνω μου, κι' ἄρχισα νὰ κλαίω ἀτελεισίματα.

Ἐξωστὸν κῆπο κάποιο ἀρδὸν κελαιοῦσε... Οἱ ὑπηρετίες ἀγοῦσαν
 νὰ γυρῶσιν κι' ἔτρεφα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Μόλις μῆχαν στήν τραπέ-
 ζια ἡ καρδιά μου ἐπάγωσε. Οἱ ὑπηρετίες, βύσσκονταν ξαπλω-
 μένες κάτω στὸ δάπεδο, ναρκωμένες βαθειὰ και δυσκόλως ἀνιπνέ-
 ουσιν. Ἀπάνω στήν τρομάρα και τὴν βία τους, εἶχαν κάνει λάθος,
 στὸ μπουκάλι, και ἀντὶ γιὰ κρασί εἶχαν πιεῖ λάβδανο !

Ἡ νέα αὐτῆ συμφορὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ με κάμῃ νὰ παραφρο-
 νήσω. Με κατέδωκε λοιπὸν ὁ Παντοδύναμος, και γιατί ;

Φώναξα στὶς ὑπηρετίες, τις σκουίντησα, μὰ αὐτὲς ἦσαν σχε-
 δὸν ἐντελὼς ἀναλθῆτες. Γύρισα τότε μόνη μου στήν κάμαρά μου,
 και κάθησα πλάι στὴ νεκρὴ μου ἡγεροῦλα.

(Ἀκολουθεῖ)

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
 ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

Εκεῖνος ποῦ δίνει στήν κόρη του καλὸ ἄντρα, κάνει ἕνα παιδί
 ἀκόμα, κ' ἐκεῖνος ποῦ τῆς δίνει κακὸν, χάνει και τὴν κόρη του.

Ἡ περίφημη βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χρηστίνα εἶλεγε ὅτι ἀγαπᾷ
 τοὺς ἄντρες, ὄχι γιατί εἶνε ἄντρες, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε γυναῖκες.

Ἐπίγραμμα ἐπιτάφιον μαθητοῦ πρὸς τὸν διδάσκαλόν του Ἰωάννην
 Μόσχον, ὁ ὁποῖος πέθανε στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του :

Δόσε, Θεέ μου, ἀνάπαυση
 εἰς γῆν καλὴν κ' εὐδὴν
 στὸν κύριο Μ ὁ σ χ ο ποῦ ἔσβυσε
 πρὶν γῆν ἀκόμα β ὦ δ ι !

Ἐνας ζωγράφος ἔδειξε στὸν περίφημο Ἀπελλὴ τὴν Αφροδίτην
 ποῦ τὴν εἶχε ζωγραφίσῃ ντυμένη με πολυτέλεια και τοῦ ζήτησε τὴ
 γνώμη του. «Βλέπω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀπελλῆς, ὅτι, ἀφοῦ δὲ μπόρε-
 σες νὰ κάνῃς τὴν Αφροδίτην ὡραία, τὴν ἔκανες πλουσία.

Αἱ Ὀθωμανίδες δὲν μπορούσαν νὰ δεῖξουν τὸ πρόσωπό τους, παρά
 στὸν πατέρα τους, στοὺς ἀδελφούς των και στὸ σύζυγό τους. Τὸ
 πρόσωπον ἡ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σώματος, ποῦ κινεῖται
 στὰ χόδια και στήν περιέργεια τῶν ἑραστῶν των.

Τὰ κόμματα εἶναι ἐπιπόνησι τῶν νεωτέρων γραμματικῶν, πρὸς
 μεγαλειτέραν διαθήγειαν τοῦ λόγου. Οἱ Ἕλληνες και οἱ Λατίνοι τα
 ἀγνοοῦσαν. Ἐπίσης τὰ σωζόμενα κείμενα τῶν Γραφῶν εἶναι χωρὶς
 κόμματα και χωρὶς τελείες.

Ὁ Πιρὸν δὲν ἐπισκέπτετο κανένα κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του.
 Εἶχε δὲ τὴν συνήθειαν νὰ λέῃ : « Εκεῖνοι ποῦ μ' ἐπισκέπτονται μοῦ
 κάνουν μεγάλη τιμὴ, και ἐκεῖνοι ποῦ δὲ μ' ἐπισκέπτονται μοῦ κά-
 νουν πιὸ μεγάλη εὐχαρίστηση».

Οἱ Λυδοὶ και οἱ Μῆδοι, εἰς τοὺς γάμους των, εἶχαν τὴ συνήθεια
 ν' ἀνοίγουν οἱ μελλόνυμφοι μιὰ πληγὴ στὸ χερί και νὰ γλύφουν ἀ-
 μοιβαίως τὸ αἷμα ποῦ θὰ ἔτρεχε, πρὸς
 στερεοποίησιν τοῦ δεσμοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας ταξίδευε κά-
 ποτε στήν Ὀλλανδία. Ἐκεῖ συνήτησε
 ἕναν εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος διεκίηρτε ὅτι
 ἔχει περμηγινὰς ἀποδεικνυσίας ὅτι
 εἶναι ἐξιδελεός του. Τότε ὁ βασιλεὺς
 τῆς Δανίας τοῦ ἀπήνησε : «Βλέπετε,
 ἐξιδελεφέ μου, ταξιδεύω ἰνκόγγιτο,
 κάντε λοιπὸν κ' ἐσεῖς τὸ ἴδιον».

Τὸ μεσαιῶνα στὴ Γαλλία, ὁποῖος
 ἔκλεβε ἕνα σκύλο και συνελμβάνετο ο.
 κατεδικάζετο νὰ τοῦ γλιφῇ τὴ μούρη
 δημοσίᾳ.

Ὁ ποιητῆς Μεταστάσιος ἦτο τόσο φίλος τῆς τάξεως, ὥστε συνεί-
 θιζε νὰ λέῃ γελώντας : «Δὲ φοβοῦμαι τὴν κόλαση, γιατί, καθὼς, λένε,
 εἶναι τόπος συγχύσεως και ἀτάξιας».

Μετὰ τὴν μάχη τοῦ Μαρέγκου ἕνας στρατιώτης γεμάτος πληγές
 και κουρελιασμένος παρουσιάστηκε στὸ Ναπολέοντα και τοῦ ζήτησε
 μιὰ καινούργια στολή. Ὁ Ναπολέων τοῦ ἀπήνησε : «Θέλεις και-
 νόνημα στολή ; μὰ δὲ συλλογίζεσαι ὅτι με αὐτὴ δὲ θὰ φαίνονται
 οἱ πληγές σου ;»

Ὁ Λουδοβίκος XII θέλων νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀν-
 θρώπους τῆς ἐποχῆς του, ἔδωσε σ' αὐτοὺς διαφόρους συντάξεις. Στὸν
 Κορνῆλιο ἔδωσε σύνταξη 2000 λιβρών, στὸ Μολλιέρο 1000 λ., στὸ
 Ρακίνα 800 λ., στὸν Περώ 500 λ. Ἐπίσης μεγαλειτέρας συντά-
 ξεις ἔδωσε σὲ ἄλλους λογίους τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦνται
 σήμερον.

Ἡ πιὸ μεγάλη ἀσχολία τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Δομιτι-
 ανοῦ ἦτο νὰ σκοτῶνῃ μύγες. Προσθέτομε μάλιστα ὅτι γιὰ νὰ τις
 κιάνη με τρόπο ποῦ ταίριαζε πρὸς τὴν αυτοκρατορικὴν του ἀξιοπρέ-
 πεια, μετεχειρίζετο μιὰ χρυσὴ ἀπόχ η. Ὁ Ἐρατιδότης

